

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1230. Usque Ad Annum 1248

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1764

VD18 90118049

§. 64. Missio Fratrum Prædicatorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66268](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66268)

Sæcul. XIII.

A.C. 1247.

tamper Ruffiam, Poloniam & Bohemiam factum. Daniel ac frater ejus Vasilicus hilaria nobis liberaliter dabant, nosque otiduo præter intentionem nostram detinebant. Mediis diebus inter se cum Episcopis cæterisque probis hominibus consultabant de iis, quæ in Tartariam euntes proposueramus. Responderunt, se velle Papam pro Domino & Patre suo, ac sanctam Ecclesiam Romanam pro Matre sua habere, confirmareque omnia, quæ per aliquem Abbatum suorum Papæ hanc de re significassent: etiam Nuncios nobiscum miserunt. Talis est relatio Fratris Joannis de Plano Carpino, & Fratrum Minorum ejus per hoc iter comitum.

§. LXIV.

Vinc. Bell.
lib. 31. c. 2.
c. 40.

Missio Fratrum Prædicatorum.

Papa Innocentius sub idem tempus ad Tartaros misit FF. Prædicatorum, qui in Ægyptum delati Sultano Melic Saleh Papæ litteras tradiderunt, hortantibus hunc Principem ad amplectendam fidem catholicam, & ut viam ad Tartaros Fratribus aperiret, orantis. Sultanus suo nomine illi respondere Salchinum jussit, qui e præcipuis ejus Ministris quidam fuerit, necesse est, & qui litteras inchoat a magnis locis communibus Theologiæ Mulsulman-

fulmannicæ ad efferendam unitatem Dei
 singularem sine socio, sine consortio
 minæ aut liberorum, sine divisione, sine
 numero, sine compositione: quibus ex-
 pressionibus Musulmanni utuntur ad ex-
 cludendam Personarum divinarum Tri-
 adem. Dein missioni Moysis & Christi le-
 gationem Mahometis præfert, asserens,
 Deum in isto cumulasse dona omnia cæ-
 teros in Prophetas distributa. Tandem
 ad epistolam Papæ veniens, dicit: *Ne-
 scimus, quænam sit ejus intentio: nam si ve-
 ritatem demonstrationibus stabilire velit, hoc
 sine conventum agi, & oppositiones ac re-
 sponsa viva voce proponi oporteret: nec
 deessent nobis homines, qui ei facerent satis.*
 Et postea:

Sæcul. XIII.

A. C. 1247.

ap. Rayn.

1247. n. 57.

58. &c.

*Cum Fratribus Prædicatoribus ab eo
 missis disceptare voluimus: sed pro his omni-
 no tutum non erat de Religione vestra no-
 straque in nostra regione cum Doctoribus
 nostris contendere. Præterea obstabat lin-
 gua: Non sciebant Arabicam, nec nisi La-
 tina vel Gallica disputare consueverant. E-
 tiam paupertas eis sua & vita monastica no-
 cebat: quamvis scientia, virtus, fluxarum
 contemptus rerum, religio, & morum puri-
 tas in eis eluceret.*

*Epistola Papæ, eos velle ad Tartaros
 ire significans, ut eorum propositum adju-
 vare*

Sæcul. XIII. A. C. 1247. *varemus, nos hortabatur. Sed non su-*
simus, ut hoc iter susciperent. Tartaro-
rum furor & crudelitas multo major est,
quam dicitis. Antichristus ipse non teneret
lachrymas, si tantummodo partem malo-
rum, quæ committunt, cerneret. At Dei
misericordia Musulmannos solata est in Sul-
tano, qui faciet, ut Tartari ardorem ignis,
quem accenderunt, sentiant. Melic Saleh Do-
minus noster est, ad quem hoc anno Le-
gatos pacem petituros miserunt. Verum non
permisit, ut ad Regiam venirent, aut pro-
dum ipsius pulverem oscularentur. Hæc
est summa Salchini litterarum ad Papam.

Fratres Prædicatores, de quibus lo-
 quitur, erant probabiliter Ascelinus ac
 tres ejus comites, quorum unus nomi-
 ne Simon a S. Quintino ipsorum itineris
 in Tartariam relationem scripsit sequen-
 tem. Anno 1247. die Translationis
 S. Dominici nimirum 24 Maji F. Asceli-
 nus a Papa missus cum sociis suis in Per-
 siam ad Tartarorum exercitum Bellidu-
 ci Bajothnoi subditum advenit. Qui re-
 comperta ad eos e præcipuis militum
 Præfectis aliquos & suum Egip seu pri-
 mum consiliarium ac interpretes misit.
 Quærebant isti, unde illi venissent? F. A-
 scelinus reposuit: *Sum Nuncius Papæ,*
qui a Christianis omnes inter homines digni-
tate

tate summus habetur, & tanquam Pater ac Dominus suus colitur. Tartari hæc verba indignati subdebant: *Qua fronte audetis Papam Dominum vestrum universos inter homines maximum dicere? An nescit, Canum Dei Filium, Bajothnoi & Batho Principes ei subjectos esse?* Tum Ascelinus: *Papa ignorat, quinam viri Can, Bajothnoi, & Batho sint. Eorum nomina nunquam audit.* Si nosset, scripsisset in epistolis, quas nobis dedit. Percepit solummodo, Tartaros, certam nationem barbaram ab Oriente profectam, multis regionibus bello subactis innumeræ hominum multitudini vitam eripuisse. Igitur commiseratione tactus, de consilio Fratrum suorum Cardinalium nos ad Tartarorum exercitum, quem primum inveniremus, misit, Ducem atque omnes ei obnoxios hortandi gratia, ut ab hac cæde præsertim Christianorum desisterent, & admissorum criminum pœnitentia ducerentur. Quamobrem Dominum vestrum oramus, ut accipiat Papæ litteras, & responsum reddat.

Sæcul.XIII.

A. C. 1247.

Tartari abibant, & mutatis vestibus paulo post reversi quærebant ex Fratribus, an munera afferrent? Respondit Ascelinus: *Papa rarissime dona mittit, nunquam vero incognitis ac ethnicis: e contrario eidem Christiani filii sui mittunt aliqua, ac sæpe ipsi ethnici.* Tartari solici-

c. 41.

Sæcul. XIII. te Fratres rogabant, an Franci etiam-
 A.C. 1247. num adirent Syriam? affirmabant enim,

6. 42.

se ex mercatoribus cognovisse, brevi multos eo venturos esse. Et forsitan cogitabant illis insidias struere se amplecti fidem velle simulando, vel alio modo, ut eos averterent a terris suis aut sibi amicos saltem per aliquod tempus redderent. Nam, ut Georgiani & Armeni referunt, Tartari Francos præcunctis terrarum gentibus timent. Cum Tartarici Duces rediissent, dicebant Fratribus: *Si videre Dominum nostrum, ac vestri epistolas ei tradere vultis, ter flexis genibus eum adoretis, oportet, tanquam Dei filium in terra regnantem: est enim Cæsarum mandatum, ut Bajothnoi velut ipsi honoretur.* Nonnulli Fratrum verebantur, ne hæc adoratio esset idololatria. Sed F. Guichardus Cremonensis, qui Tartarorum consuetudines noverat, *Ne metuite, inquiebat, hoc reverentiæ genus vobis non injungitur, nisi ut Papam & totam Ecclesiam imperiis Cæsarum submissos fore indicetis: omnesque Legati hanc obeunt ceremoniam.* Fratres inita deliberatione necem subire potius, quam sic genua coram illo flectere una omnes voce statuerunt, tum ut Ecclesiæ honori consulerent, tum ne offenculo essent Georgianis, Armenis, Græcis, immo Per-

Perfis, Turcis, cæterisque Orientis popu-
lis. Adhæc nolebant Ecclesiæ hostibus
gaudendi materiam dare, & Christianis
Tartarorum captivis spem liberationis
adimere.

Sæcul. XIII.
A.C. 1247.

Ascelinus, quid decreverint, cunctis
præsentibus declaravit, addens: *Ut agnoscatis, non per contemptum, vel duritiam inflexibilem nos ita loqui, parati sumus ad exhibendam Domino vestro observantiam, quamcunque præstare cum decencia possunt Sacerdotes Dei, ac religiosi Papæ Nuncii. Ut Superiores, Reges, ac Principes nostros, sic illum veneramus. Si Bajothnoi ad Christi cultum adjiceret animum, quod Papa & nos optamus, non solum coram illo & vobis omnibus flecteremus genua, verum etiam plantas pedum vestrorum osculareretur. Ad ea Tartari furentes, Quid? ajebant, Nos Christianos, nos canes fieri vultis? Non Papa vester canis est? non vos cæteri omnes estis canes?* Ascelinus respondere haud poterat nisi simpliciter negando: tantus erat illorum clamor & impetus iracundiæ.

Compertis Fratrum responsis Bajothnoi eos ad mortem condemnavit. Sed quidam e consiliariis ejus duos tantum necandos, reliquos duos ad Papam remittent-

6. 44.

O o 4

mitten-

Secul. XIII.
A.C. 1247.

6. 45.

remittendos censebant. Alii putabant, uni detrahendam cutem, replendam palea, & per socios ejus Papæ mittendam esse. Varii eos ab oculis removendi modi proponebantur. Denique Bajothnojo e sex uxoribus suis una dicebat: *Si hos Nuncios occidis, orbis totius odium tibi accerses: perdes munera, quæ tibi undique deferuntur, & Legati tui absque misericordia perimentur.* Bajothnoi rationi cessit. Tartari ad Fratres reverii, quomodo Christiani adorarent Deum, quærebant. Ascelinus reposuit: *Quidam prostrati, alii submissis genibus, alii aliter. Multi extranei Dominum vestrum, prout ei placet, adorant, ejusdem tyrannide territi. Sed Papa & Christiani hanc non formidant, nec agnoscunt imperia Cæni, cui subditi non sunt.* Opponebant Tartari: *Vos vero adoratis lignum & saxa, nimirum cruces eis incisæ.* Ad quos Ascelinus: *Christiani nec lignum, nec lapidem adorant, sed figuram crucis ob Dominum Nostrum JESUM Christum pro salute nostra crucifixum.*

6. 46.

Postea Bajothnoi eis dici jussit, ut audirent Canum, ejus magnam viderent potentiam, eidemque Papæ litteras darent. Sed Ascelinus Tartari artium gnarus respondit: *Dominus meus non misit*

misit ad Canum ignotum sibi, sed ad Tartarorum exercitum, quem primum invenire. Itaque ad Canum non ibo: Et quando Dominus vester epistolas Papæ non accipit, ad hunc revertar, Et, quid factum sit, referam. Tartari subjungebant: Quanta temeritate asseris, Papam universos inter homines summum esse! Quis audivit unquam, Papam vestrum tot Et tanta Regna occupasse, quot Et quanta Canus suam in ditionem redegit permissu Dei, cujus est filius? Canus igitur major est Papa vestro cunctisque hominibus. Tum Ascelinus: Papam omnes inter homines dignitate maximum dicimus, quia Deus S. Petro ac successoribus ejus universalem in Ecclesiam totam potestatem fecit. Conabatur Tartarorum quæstioni fusius satisfacere per exempla plura pluresque rationes, quas minime capiebant, cum essent bruti bardique nimium. At non videtur dixisse illud, quod iis placandis aptissimum erat, Papæ potestatem esse prorsus spiritualement, nec ad res profanas attinere.

Sæcul. XIII.
A C. 1247.

Papæ dein epistolis in linguam Perficam, & ex hac in Tartaricam, ut Bajothnoi eas intelligeret, traductis, Fratres responsum ab eo postulabant. Sed ultra bimestre spatium expectantes, tan-

O o 5 quam

Sæcul. XIII.
A.C. 1247.

quam homines nullius pretii nulliusque
nominis summo contemptui habebantur.
Stabant ad tentorium ejus a diluculo us-
que ad meridiem vel diutius etiam ar-
dori solis expositi per menses Junium Ju-
liumque; nec admissi sunt; immo ne
alloquio quidem eos quisquam dignaba-
tur. Tandem dimissi sunt die festo Sa-
cobi, 25 Julii non sine Nunciis, qui Ba-
jothnoji ac Dei litteras (sic epistolam
Cani vocabant) ad Papam ferrent. Ba-
jothnoi ita scripserat: *En verbum Bajoth-
noji Legati per divinam Cani auctoritatem
Scito, Papa, tuos venisse Nuncios, ac epi-
stolas tuas attulisse! Grandia dicere,
tuone jussu, an sponte sua, nescimus, Scri-
pseras: Vos hominibus multis vitam ad-
mitis. Hoc nobis Deus præcepit & ille,
qui totam terræ faciem gubernat. Qui-
quis parebit imperio, sua in regione maneat
& in bonis suis, ac vires suas mundi Do-
mino mittat! qui non obedient, pessunden-
tur! In vestra regione, atque in bonis vestris
manere si vultis, oportet, ut tu Papa ad
nos & ad universæ terræ Dominum ipse
venias; & priusquam nos adeas, necesse est,
ut mittas Nuncios, qui nos edoceant, an
venturus sis nec ne, & an pacisci nobiscum
velis, aut noster inimicus esse? Epistola
Cani solummodo mandatum erat Ginguiz-Cani nomine Bajothnojo impositum,*
ut

6, 52.

ut ejus potestatem per omnem terram agnosci curaret. En totum fructum laborum ac discriminum, quos tam ferventes hi viri Apostolici subierunt. Tres anni ac septem menses effluerant in hoc itinere F. Ascelini, cum ad Papam revenit.

Sæcul. XNI.
A.C. 1247.

§. LXV.

*Joannes Parmensis FF. Minorum
Minister Generalis.*

Hoc anno 1247. Ordo FF. Minorum mutavit Ministrum Generalem. Decimo Maji Papa omnibus iis, qui comitiis generalibus interesse debebant, se pro sua in eos propensione hæc coram se habenda ducere indicavit, & huic negotio 13 Julii diem attribuit, eos illa die ad se venire, ubicunque tunc foret, jubens. Erat autem Avenione, ibique comitia fiebant. Frater Crescentius sextus Ordinis Minister Generalis haud comparuit, contentus eo mittere, sicut ad concilium Lugdunense fecerat, suum Vicarium Fratrem Bonaventuram Æsiensem, per quem petiit, ut ob ætatem, dexteritatis penuriam, & singulariter ob tenuem facundiam suam gesto munere expediretur. Nec querimoniæ de illo deerant: negligere officium suum, malum exem-

Vading.
1247. n. I. 2.
Esc.
Boll. 19.
Mart. to. 8.
p. 58.